

Kluun

DJ

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

Amsterdam

1

Toen de rookwolken van mijn scheiding waren opgetrokken, belde ik mijn boekhouder en vroeg hem hoe de vlag erbij hing. Het werd stil aan de andere kant van de lijn. ‘Laat ik het zo zeggen, meneer Van de Klundert: u had een vermogen en nu heeft u een buffertje.’

Hij bood vriendelijk aan een avondje langs te komen om de boeken met me door te nemen. Ik aarzelde. Voor de buitenwereld wilde ik zo veel mogelijk verborgen houden dat ik weg was uit ons huis in het luxereservaat Oud-Zuid. Marion, mijn ex, was op zoek naar een kleinere woning, en zodra ze die gevonden had zouden we ons Amsterdamse herenhuis te koop zetten. Ik snakke naar het moment waarop ik de middelen zou hebben om een nieuwe start te maken. Een woonark op de gracht leek me wel wat. Marion en ik moesten het alleen nog eens worden over enkele details in het echtscheidingsconvenant. Dus voorlopig zat ik hier, op tweehoog in de Tweede Jan Steenstraat in De Pijp. Ik moest er niet aan denken dat de paparazzi lucht van de situatie zouden krijgen. Ik zag de verhalen in de roddelbladen en op de blogs al voor me.

2

‘Link trapje,’ hijgde de boekhouder.

‘Excuus voor het ongemak,’ mompelde ik, terwijl ik zijn boodschappentassen met ordners aannam. ‘Kan ik u een wijntje aanbieden?’

‘Liever wat fris, als u dat heeft.’

Terwijl ik een glas cola inschonk en stiekem proefde of er nog prik in zat, zag ik de boekhouder rondkijken. Het appartement van 48m² had ik alleen gemeubileerd kunnen huren. In de woonkamer annex keuken had de eigenaar een bedbank, een IKEA-fauteuil, een LG-televisie en een grenenhouten eettafel gezet. De tafel diende tevens als mijn bureau. Achter de bedbank hing een ingelijste poster van de Wereldtentoonstelling van 1895 in Amsterdam. Op de laminaatvloer lag een vloerkleed met een Mondriaan-motief. Het was geen ouwe troep, maar de spullen waren liefdeloos bij elkaar geraapt.

In de kleine slaapkamer stond een twijfelaar. Toen ik de sleutel van het appartement ontving, had ik er meteen een hoogslaper voor Nils bij gekocht. Het had me een heel weekend gekost om het gevaarte in elkaar te zetten. Het paste allemaal net. Op de dagen dat de kinderen bij mij waren, sliep ik op de bedbank in de woonkamer.

‘Ik ga ervan uit dat ik hier maar een paar weken zit.’

De boekhouder knikte en schrok op van het harde geluid van dedeurbel. Elkekeer alserwerdaangebeld, moest ik denken aan de zoemer aan het eind van iedere pauze, vroeger op de heao. Op naar weer een blokuur waar geen eind aan leek te komen.

‘Ik heb wat pasta laten komen. U hebt ook nog niet gegeten, toch?’

Tijdens het eten leidde de boekhouder me met engelgeduld door alle spreadsheets met besten worst-casescenario’s.

‘Voor alle duidelijkheid: de bedragen voor partneren kinderalimentatie zijn correct?’ vroeg hij.

‘Mijn advocate denkt dat het daar wel op uit zal draaien, ja.’ ‘Toe maar.’

Na twee uur onderricht in verzekeringen, belastingen, alimentatie, huur en overige vaste lasten duizelde het me, maar ik begreep wel dat het er voorlopig niet in zat dat ik mijn huurappartement kon verruilen voor een woonark. De boekhouder wees met zijn zwarte vulpen naar de lege traiteurbakjes. ‘Ik raad u aan voortaan zelf te koken, dat scheelt behoorlijk in de kosten. En hoewel ik me kan voorstellen dat u geneigd bent ’s avonds iets vaker de deur uit te gaan dan voorheen, zou ik financieel toch even pas op de plaats maken. Met uw dubbele woonlasten en de alimentatie is vasthouden aan dezelfde levensstijl niet realistisch, meneer Van de Klundert.’

Hij raadde me ten stelligste aan mijn uitgaven drastisch te verlagen. Of mijn inkomsten substantieel te verhogen.

‘Hoe staat het eigenlijk met uw nieuwe boek?’ vroeg de boekhouder, toen ik koffie inschonk.

‘Ik ben nog niet op stoom.’

‘Neemt u het me vooral niet kwalijk, maar ik heb wellicht een ideetje. Mag ik?’

‘Welja.’ Ik zag de bui al hangen. Van taxichauffeurs tot uitsmijters, van huisartsen tot drugsdealers: allemaal denken ze dat het publiek zit te wachten op hun verhaal, en dat een schrijver een gat in de lucht springt wanneer hij als doorgeefluik mag dienen. Meestal gaat het aanbod gepaard met teksten als ‘Als ik jou vertel wat ik allemaal heb meegemaakt’, ‘Zelf heb ik er geen tijd voor’, en ‘Als jij het dan schrijft, mag jij de helft van de inkomsten hebben’. Sommigen gebruiken niet het woord ‘schrijven’, maar ‘opschrijven’. Ze noemen het nog net geen uittypen.

‘U heeft toch dat boekje over zwangerschap geschreven?’ Ik knikte.

‘Ik zat te denken: als u uw scheiding nu eens als een zakelijke *opportunity* ziet, en daar een soortgelijk boek over schrijft.’

‘Hoe bedoelt u dat precies?’

‘Een handboek over scheiden, vol anekdotes over uw vechtscheiding, gelardeerd met handige tips en

tricks. Hoe slecht de economie ook is, mensen blijven toch trouwen, kinderen maken en scheiden, zeg ik altijd maar. En dan een titel als *Help, ik wil scheiden!* Ik denk dat u zo'n boekje in een paar maanden bij elkaar schrijft. Naar mijn bescheiden mening is de *return on investment* veel interessanter dan die familieroman waar u nu al zo lang mee bezig bent.' Ik roerde wat in mijn koffie en zei dat ik mijn ex zou polsen. Het leek me sterk dat ze zat te wachten op een boek over onze scheiding.

3

De volgende ochtend gaf ik mijn agente opdracht zo veel mogelijk optredens te boeken voor de komende maanden. 'Bibliotheken, scholen, businessclubs: kom maar op.'

'Ik moest toch alles afhouden tot je klaar bent met die familieroman?'

'Mijn boekhouder is langs geweest.' 'Ach so.'

De oogst viel vies tegen. Ze stuurde een boeking door van een leesclubje van vrouwen uit Coevorden en een uitnodiging om pro deo zitting te nemen in de jury van een opstelwedstrijd voor middelbare scholieren. Mijn agente schreef erbij dat ze wel regelmatig boekingen kreeg voor Özcan Akyol, Ronald Giphart en Tommy Wieringa. 'Maar ja, die hebben

de afgelopen tijd allemaal een boek uitgebracht.’ Ze had ook nog een aanvraag binnen van de bibliotheek in Naaldwijk. ‘Helemaal in het Westland, voor een debutantentarief, dus ik vraag me af of je dat moet willen.’

4

De scheiding was mijn initiatief geweest, maar het afscheid van mijn gezinsleven hakte er stevig in. Marion en ik hadden een voorlopige regeling afgesproken waarbij de kinderen elke donderdag uit school met mij megingen en verder om het weekend. Vooral de doordeweekse dagen zonder kinderen waren verschrikkelijk. Ik miste het ochtendritueel van wakker maken, brood smeren en lunchtrommels vullen, het ‘Hoi papa!’ vanuit de hal als Lisa ’s middags uit school kwam, en Nils’ eindeloze verslagen van de voetbalpartijtjes op het schoolplein.

Voor ik afreisde naar het Westland reed ik even langs mijn oude huis om wat spullen op te halen. Ik zou onderweg bij een tankstation wel een broodje kroket of zo halen.

Lisa zat aan de eettafel huiswerk te maken. Ze deed haar oortjes uit.

‘Hoi pap.’

‘Dag schat. Hoe was het op school vandaag?’ ‘Saai.

En hoe was jouw dag?’

‘De hele dag geschreven.’ ‘Echt? Lukt het nu wel?’

Marion stond achter het fornuis. ‘Moet je iets hebben?’ vroeg ze.

‘Ja, wat voorleesspullen. Die liggen nog boven.’ ‘O. Oké. Je weet de weg.’

Op het vuur stond een pan te pruttelen. Ik meende de geur van vongole te herkennen. Niemand kon zo lekker Italiaans koken als Marion. Ik wist niet hoe snel ik het huis moest verlaten, met mijn map onder de arm.

5

Zevenendertig mensen in Bibliotheek Naaldwijk keken me verwachtingsvol aan. Ik koos voor een extra lange voorleessessie om zo de tijd voor het stellen van vragen te beperken. Op de voorste rij zaten een paar vrouwen die elkaar bij elke dubbelzinnige passage aanstootten en onophoudelijk giebelden. Na afloop wilden ze met me op de foto. Eentje wurmde net zo lang tot ze naast me stond. Ze kneep een paar keer in mijn zij.

Toen ik na het signeren naar de parkeerplaats liep, waren de vriendinnen bezig hun fietsen los te maken. De vrouw die me had geknepen vroeg of ik misschien zin had om met haar leesclubje nog wat te gaan

drinken, ze ging Irish coffee maken bij haar thuis. Ik keek naar het plastic hoesje om haar zadel. Er stond reclame op van de plaatselijke slager. Ik antwoordde dat het morgen weer een lange dag zou worden.

Op de A4 draaide ik *Random Access Memories* van Daft Punk. Weer tweehonderdvijftig euro verdiend. Plus een fles rioja. Alle beetjes hielpen. De tekst van Pharrell liet zich lekker meeschreeuwen op de lege snelweg. *We're up all night for good fun, we're up all night to get lucky...*

Rond twaalfen nam ik de afslag Amsterdam Oud-Zuid. Het was donderdagavond, wie hield me tegen?

6

Ik parkeerde mijn auto op de lege Albert Cuypmarkt en liep rechtstreeks naar café Kingfisher. De barjon- gens daar vonden het wel interessant dat ik hun tent als nieuwe stamkroeg had gekozen. Af en toe kreeg ik een gratis biertje. Een bekende Nederlander als decorstuk kon nooit kwaad.

Op de kruk naast me zat een jonge vrouw, die twee Hendrick's gin-tonics bestelde. Ze was een stuk mooier en jonger dan de vrouwen uit het Westland en giebelde niet. Haar adem verried dat ze er al een lange avond op had zitten, maar het was flauw om dat een dealbreaker te laten zijn. 'Ga je straks met me